

Artefact

Artefact

Arie van Doorn

Copyright © 2022 Arie van Doorn
Omslagontwerp: Femke Bakker
Uitgever: Brave New Books
Eerste druk september 2022
ISBN 9789464654233

Boltar Horvat is een man met een uiterst flexibel normen en waarden kader, met name waar het gaat om eigendommen. Hij draagt graag bij aan de herverdeling van rijkdommen van de vermogenden naar de minder vermogenden. Hij rekent zichzelf daarbij heel bescheiden tot de minder vermogenden. Tijdens een klusje bij een niet al te goed bekend staande bank tergt hij zijn geluk helaas iets teveel en moet op de vlucht slaan. Daarbij krijgt hij hulp, maar al snel blijkt die hulp een prijskaartje te hebben. Zo wordt hij tegen zijn zin betrokken bij een speurtocht. Hij krijgt te maken met een biotron, die zijn prestaties tot ongekende hoogte weet op te sturen. Dat dit niet zonder onaangenaamheden en pijnlijke ervaringen gaat, zal duidelijk zijn. Maar Boltar heeft geen keus omdat hij uit handen wil blijven van de GSFM, de Galactic Security Forces & Mediators. Deze organisatie is namelijk niet kleinzerig in het handelen jegens personen die hun cliënten benadelen. Dus werkt Boltar mee aan de speurtocht, die hem naar andere tijden en planeten leidt, dat alles vanwege het Artefact.

San Gwann, Malta

Warffum, Nederland

September 2022

1	The First Sagittarian Trust Bank	4
2	Behrendyna	22
3	De training begint	38
4	En het kan erger	47
5	Terug naar de Middeleeuwen	62
6	Expeditie naar de jungle	97
7	Intermezzo: Marciano Venducci	108
8	Een kwestie van beschaving	113
9	Intermezzo: Marciano Venducci	137
10	Een frisse neus halen	155
11	Behrendyna vertelt haar verhaal	183
12	Intermezzo: Marciano Venducci	189
13	Behrendyna vertelt verder	201
14	Topsport	204
15	Het artefact	224
16	Feiten verzamelen	242
17	Confrontatie	259
18	Afscheid	269

1 The First Sagittarian Trust Bank

Boltar Horvat was er helemaal klaar voor. Vanavond zouden de maandenlange voorbereidingen zich gaan uitbetalen en hem zoals dat zo mooi heette 'financieel onafhankelijk' maken. Horvat had dat altijd een wat onderkoelde term gevonden. Financieel onafhankelijk; misprijzend vertrok hij zijn gezicht. Schathemeltje rijk zou hij worden, daar bestond geen enkele twijfel over. En dat allemaal dankzij de spontane en belangeloze medewerking van de First Sagittarian Trust Bank. Een bank met een bedenkelijke reputatie, zo wist hij maar al te goed. FirstSag, zoals de naam werd afgekort, stond bekend als een bank die veel bekende persoonlijkheden tot haar klantenkring mocht rekenen. En dan eigenlijk eerder beruchte dan bekende klanten, bedacht Boltar zich. De bank nam het niet overdreven nauw met zaken als controle op witwassen, lopende fraude onderzoeken en de herkomst van gelden van haar klanten. Dat betekende zeker niet dat de bank geen streng normenkader had. Regel één was dat de privacy van de geachte clientèle absoluut gewaarborgd bleef. De tweede regel was dat daarop geen uitzonderingen werden gemaakt. De derde regel was dat een bank voldoende had aan drie regels, anders werd het maar onoverzichtelijk.

Hetgeen niet betekende dat FirstSag intern geen strakke regels hanteerde, verre van dat zelfs. De bank had uitstekende specialisten in dienst op het gebied van cybersecurity en fysieke beveiliging. De systemen van de bank waren uitermate goed beveiligd en om toegang tot de meest vertrouwelijke informatie te krijgen, was een vijfvoudige identificatie noodzakelijk. Te beginnen natuurlijk met een inlognaam, dan een wachtwoord, vervolgens een retinascan, een vingerafdruk en tot slot een DNA-sleutel. De eerste twee kon iedere beginnende hacker wel regelen, daarna werd het een uitdaging. Een uitdaging, die Boltar Horvat graag had aangenomen. Dat had hem wel de nodige tijd en creativiteit

gekost overigens. Hij had zijn oog laten vallen op een functionaris van FirstSag die toegang had tot de verschillende betalingssystemen. Deze man, Vittore Branco-Bottella, had een aantal interessante hobby's. Interessant niet in de zin dat ze Boltar echt hadden geboeid, maar wel in de zin van illegaal en chantabel. Toen Horvat dit eenmaal ontdekt had, aarzelde hij geen moment om daar gebruik van te maken.

Hij was gedurende meerdere weken Branco-Bottella gevolgd wanneer deze het kantoor van FirstSag verliet. Op de derde dag had de man schichtig om zich heen gekeken en was daarna een steegje ingeschoten. Boltar was hem op afstand gevolgd en had gezien hoe Vittore een op het oog louche nachtclub betrad. Horvat had geduldig buiten gewacht en na een kleine twee uur was zijn doelwit weer naar buiten gekomen. Daarna was hij rechtstreeks naar huis gegaan en ook Boltar had zich naar zijn eigen appartement begeven. De volgende dag nadat Branco-Bottella zich naar kantoor had gespoed, was Horvat teruggegaan naar de nachtclub en was, na het betalen van een niet geringe entreeprijs, de club ingelopen.

Nu had hij in de loop van zijn leven best veel van dit soort etablissementen bezocht, maar deze club voegde wel een nieuwe dimensie toe. Tot zijn verbazing zag Boltar Horvat hoe aan de bar alle mogelijke genotmiddelen werden aangeboden, waarvan de meeste behoorlijk illegaal waren. Verderop in de zaal werden allerlei voorstellingen gegeven met een uitgesproken seksueel karakter en met een zekere regelmaat zag hij hoe bezoekers zich met één of meer van de medewerkers terugtrokken in afgeschermdde capsules. Horvat zag dat er in de club allerlei verschillende volkeren werkten. Hij zag mensachtigen, reptielen, katachtigen, wezens met het uiterlijk van kwallen, vogelachtigen en ga zo maar door.

Om een idee te krijgen van het aanbod -althans zo verdedigde hij het voor zichzelf- had Horvat zich laten overreden om met een vogel-afstammeling naar een privé-cabine te gaan. De ruime cabine bevatte naast een goed geoutilleerde bar de nodige meubelen om in allerlei standen met elkaar in intiem contact te geraken. Van een aantal daarvan vroeg Boltar zich verbaasd af wat de functie was, van enkele andere liepen de rillingen hem spontaan over de rug bij het zien alleen. Zijn aandacht werd getrokken door een op het oog comfortabele stoel waarboven een soort helm was bevestigd voorzien van allerlei bedrading. Hij vroeg de vreemde vogel, waarvan hij geen idee had of deze van het mannelijk of vrouwelijk geslacht was, wat daar de functie van was. Deze kakelde luidruchtig, wat blijkbaar een lach moest voorstellen en antwoordde 'Dat, schatje, is een wensdroom emulator. Als ik je hierop aansluit, zul je geloven dat je niet langer menselijk bent, maar hetzelfde ras hebt als je gastpersoon. Je komt dan in een absoluut perfecte illusie terecht en kunt daarin al je fantasieën uitleven. Een uiterst populair, maar enigszins illegaal apparaat. Heb je zin in een demonstratie?'

Boltar besloot dat het geen kwaad kon dit eens te proberen. Zichtbaar enthousiast parkeerde de loopvogel hem in de comfortabele stoel en zette hem voorzichtig de helm op. Hem aankijkend zei de vogel, de kop enigszins schuin houdend 'Ben je zover schatje?' Horvat knikte en de vogel haalde een schakelaar over. Meteen werd het zwart voor Boltar's ogen en een duizeling overviel hem. Hij schudde zijn hoofd, althans dat dacht hij en keek om zich heen. Tot zijn verbazing zag hij een grote groene weide om zich heen begroeid met gras en felgele planten met een grote roze bloem. Hoe langer hij naar de bloemen keek, hoe smakelijker deze eruit begonnen te zien en hij liep op de dichtstbijzijnde af. Hij stak zijn snavel tussen de bloembladeren en begon met zijn tong de zaden uit de bloem te likken. Half bewust vroeg hij zich af waarom hij eigenlijk een snavel had, in zijn herinnering was hij een heel

ander wezen, maar hoe werden die ook al weer genoemd? Het ontschoot haar direct weer en ze wijdde zich weer aan het foerageren. Terwijl ze haar snavel gretig in de bloemknoppen rond liet gaan, zag ze vanuit haar ooghoeken een grote en sterke soortgenoot aan komen lopen. Ze zag dat het een mannetje was, de veren rond de nek waren felblauw van kleur terwijl die van haar lichtgroen waren.

Het mannetje liep op haar af en kronkelde de nek op een uiterst verleidelijke wijze. Hij stak de kop schuin omhoog en slaakte een aantal luide kreten. De kreten wekten haar paarlust en ze trok bereidwillig de korte staart omhoog. Het mannetje liet deze uitnodiging niet aan zich voorbijgaan en positioneerde zich achter haar. Met een aantal snelle bewegingen voltrok de paring zich en beiden vervolgden de eigen weg. Na enige tijd was ze verzadigd en werd slaperig. Ze stopte de kop onder de rechtervleugel en viel in slaap.

Boltar sloeg de ogen op toen de vogelachtige de helm van zijn hoofd tilde en keek gedesorïenteerd om zich heen. Toen herinnerde hij zich zijn droom en opende zijn mond om iets te zeggen. Terwijl hij naar de vogelachtige keek, realiseerde hij zich dat elke opmerking er één teveel zou zijn. Hij schraapte zijn keel en zei 'Interessant. Maken veel van jullie klanten gebruik van deze dienst?' De loopvogel bevestigde dit en Horvat stond op uit de zetel. Na zijn rekening voldaan te hebben, verliet hij de nachtclub en keerde huiswaarts. Daar schonk hij zichzelf iets sterks in en probeerde zich zijn droom tot in de details te herinneren. Hoofdschuddend realiseerde hij zich dat dit soort geknoei met gedachteprocessen wel uiterst illegaal was. Als zijn doelwit daarvan gebruik maakte, was hij daardoor meteen chantabel. Horvat grijnsde tevreden en wilde weer gaan zitten, toen hij opeens de onweerstaanbare neiging voelde een ei te leggen. Verward legde hij het hoofd in de nek en wilde een luide kreet uitslaan. Deze wist hij nog net te onderdrukken, maar wel spoedde hij zich naar de toiletgroep.

Achteraf kon hij het niet nalaten achter zich te kijken en was gerustgesteld door het feit dat het geen ei was dat hij zag liggen.

Op andere dagen was Branco-Bottella na kantoortijd een slecht ogende wijk ingelopen en had daar van een onbetrouwbaar uitzierend type iets gekocht, dat er naar Boltar's inschatting uitzag als drugs. Branco-Bottella had het kleine zakje mee naar huis genomen. Horvat had inmiddels spionagecamera's in de woning van Branco-Bottella binnengesmokkeld en kon met behulp daarvan volgen wat zijn doelwit precies uitvoerde. De man kwam zijn woning binnen en deponeerde het zakje met de drugs op zijn keukentafel. Daarna pakte hij een glas uit een keukenkastje en deed er met een maatbekertje een paar centiliter water in. Daaraan voegde hij een kleine hoeveelheid wodka toe en deed er vervolgens de helft van de inhoud van het zakje bij. Daarna roerde hij het mengsel goed door elkaar en zoog het met behulp van een pipet op. Met de pipet in de hand liep hij naar de woonkamer, nam plaats in een fauteuil, legde het hoofd achterover en liet een aantal druppels in zijn ogen lopen.

Via de camera's was te zien hoe Vittore's lichaam leek te verstijven en direct daarna weer ontspande. Boltar zag hoe Branco-Bottella genotzuchtig heen en weer kronkelde. De kick van deze drug was blijkbaar zeer intensief. Boltar schakelde de camera's uit, aangezien hij genoeg had gezien. Hij nam plaats op de sofa in zijn woonkamer en begon met het ontwikkelen van een plan van aanpak. Na ongeveer een half uur glimlachte hij tevreden, pakte zijn communicator en voerde een aantal gesprekken. Daarna leunde hij achterover en vouwde de handen achter zijn hoofd.

Een paar dagen later liep hij achter Branco-Bottella aan weer naar de nachtclub maar volgde zijn doelwit deze keer naar binnen. Hij zag hoe Vittore een drankje bestelde, daarna naar

één van de live-shows keek en tenslotte met een kwalachtig wezen in een privé-cabine verdween. Nadat Branco-Bottella weer tevoorschijn kwam en de club verliet, bleef Boltar rustig zitten. Een half uur later knoopte hij een gesprek aan met de kwalachtige, die met Branco-Bottella in de privé-cabine was geweest en trok zich even later met dit merkwaardige wezen terug. Eenmaal apart in de cabine maakte hij de kwal duidelijk dat hij geen interesse had in seksuele escapades, maar een zakelijk voorstel had. Al snel bleek dat de kwal zeer bereid was om tegen een forse betaling een DNA-monster van Branco-Bottella af te nemen gedurende de tijd dat deze gebruik maakte van de wensdroom emulator.

Aansluitend zocht Boltar Vittore's drugsdealer op. Na een afspraak over de prijs te hebben gemaakt, overhandigde Horvat de dealer een zakje dat in alles leek op de normale drugs-doses. De dealer diende deze bij het volgende bezoek aan Branco-Bottella te overhandigen. Tevreden begaf Boltar zich naar huis. Twee dagen later was hij er getuige van hoe Vittore zichzelf thuis de drugs in de ogen druppelde en na verloop van een paar minuten van pijn in elkaar kromp. Zijn doelwit aarzde niet lang en nam al snel contact op met de noodlijn. Een kwartier later werd Branco-Bottella per ambulance afgevoerd. In het ziekenhuis onderzocht de ook door Boltar omgekochte oogarts zijn patiënt en nam een retina-afdruk. De opgeslagen versie hiervan was minuten later in het bezit van Horvat, die tevreden knikte.

Een aantal dagen daarna had hij via de kwalachtige een DNA-monster van Vittore in handen. Daarna was het nog zaak een vingerafdruk van zijn doelwit te verkrijgen, maar dat was gelukkig relatief simpel te realiseren. Branco-Bottella had de gewoonte met behulp van de lokale expres-capsules naar zijn werkplek te reizen. Boltar had inmiddels de beschikking over een speciaal pak dat bestond uit materiaal dat in staat was vingerafdrukken op te slaan. Gehuld in deze overigens

onopvallende kledij volgde hij Vittore de expres-capsule in. Tijdens het instappen struikelde hij en viel richting Branco-Bottella, die hem in een reflex met de rechterhand wegduwde. Daarbij raakte hij het vingerafdruk-gevoelige materiaal aan. Boltar mompelde een excuus voor zijn onhandigheid en liep door. Bij de eerstvolgende halte stapte hij uit en keerde terug naar zijn appartement.

Op dat moment had hij alle zaken die hij nodig had om zich uit te geven voor Vittore Branco-Bottella. Uit de gegevens die hij via zijn spionagecamera's had gekregen, bleek dat zijn doelwit vaak 's avonds nog even thuis aan het werk was. Uit de beelden van de camera's had Boltar kunnen afleiden hoe hij kon inloggen op het netwerk van de FirstSag. Deze avond was het zover en Horvat verliet zijn appartement en begaf zich naar een garagebox die hij onder een valse naam had gehuurd. Hij haalde de tablet uit de tas die hij onder zijn arm had. Hij pakte de tas verder uit en nam in kleermakerszit op de grond plaats. Onder handbereik had hij een multifunctionele leeseenheid, de vinger- en retina afdruk van Branco-Bottella en diens DNA-monster. Daarnaast had hij een grote fles water en een glas neergezet. Van alcohol zag hij vooralsnog af om volkomen helder te zijn. Wel had hij wat snacks meegenomen, het beloofde tenslotte een lange maar lucratieve avond te worden.

Boltar haakte de vingers van zijn beide handen in elkaar, strekte de armen naar voren en liet de kootjes van zijn vingers knakken. Daarna deed hij enkele ontspanningsoefeningen voor nek en schouders, ademde nog eens een paar keer diep door en begon met inloggen. Na verbinding met de server van FirstSag te hebben gemaakt, gaf hij Vittore's inlognaam en wachtwoord in, die hij via de spionagecamera's had kunnen vaststellen. Hierna werd hij achtereenvolgens gevraagd om de vingerafdruk, retinascan en DNA-verificatie. Hij merkte dat hij zijn adem inhield toen hij na de laatste test op 'enter' klikte. Tot

zijn opluchting kreeg hij daarna het normale keuzemenu te zien. Hij nam een slok water, at twee snacks en begon met het maken van een aantal overboekingen die hij had voorbereid.

Vooraf had Boltar bedacht hoe hij het beste te werk kon gaan. Hij had ervoor gekozen de rekeningen van een aantal bekende c.q. beruchte klanten van de bank wat af te romen. Op zijn verlanglijstje stonden personen uit de entertainmentwereld, politici en zakenmensen. Hij had ervan afgezien ook bekende misdadigers op de lijst te zetten. Als hij ergens niet op zat te wachten, was het achtervolgd te worden door zware gangsters. Natuurlijk besepte hij dat zijn beoogde slachtoffers ook niet geheel eerlijk aan de fondsen waren gekomen die ze bij FirstSag hadden gestald, maar zij zouden minder meedogenloos reageren op een diefstal dan zwaardere criminelen. Hoewel Boltar een zeker risico niet schuwde, was hij van mening dat je risico's waar mogelijk moest mitigeren. Zeker wanneer deze betrekking hadden op je eigen fysieke welzijn.

Nu begon hij dus met zijn missie om een aantal bekende grootheden van een deel van hun vermogen te verlossen. Van de verschillende rekeningen boekte hij forse bedragen over naar rekeningen die hij speciaal voor dit doel had geopend bij legitieme banken. Bij de desbetreffende banken had hij geautomatiseerde overboekingen klaarstaan die de ontvangen gelden onmiddellijk zouden doorsluizen naar andere rekeningen en zo zouden de fondsen uiteindelijk via allerlei omwegen op zijn eigen rekening terecht komen, zonder dat dit traceerbaar zou zijn. Na een paar uur hard werken sloot Boltar met een tevreden glimlach de sessie af, logde uit en koppelde de tablet los. Van alle zaken die hij had meegebracht, nam hij alleen de tablet en de multifunctionele leesleenheid mee, de rest liet hij achter in de garagebox.

Op zijn gemak pakte hij deze beide zaken in en zette de tas alvast bij de uitgang van de garagebox neer. Daarna pakte hij een jerrycan en sprenkelde de brandstof die daarin zat over de vloer van de garagebox. Vervolgens pakte hij zijn tas op, trok een aansteker tevoorschijn en knipte deze aan. Hij liet de brandende aansteker in de plas brandstof vallen en stapte snel naar buiten. Terwijl hij de deur sloot, zag hij de vlammen in de box oplaaien. Rustig liep hij naar het dichtstbijzijnde express-station en begaf zich huiswaarts. Aangekomen in zijn appartement legde hij de tas op zijn bureau, liep naar de bar en schonk zichzelf een stevige borrel in. Genietend liet hij zich in een comfortabele fauteuil zakken en nipte aan zijn drankje.

Vooraf had hij passage geboekt op een ruimteschip dat de volgende dag zou vertrekken naar Meftrap, een planeet in het Dollopan-stelsel. Meftrap had een aangenaam klimaat, zowel meteorologisch als fiscaal. Bijkomend voordeel was dat de planeet geen uitleveringsverdragen kende met welk machtsblok dan ook. Boltar pakte zijn tablet en checkte zijn reservering nog even. Deze was bevestigd, alleen moest hij de prijs van de passage nog vooraf voldoen. Om geen onnodige sporen achter te laten, had hij besloten de betaling nog deze avond contant te verrichten. Hij stak voldoende credits bij zich en nam een express-capsule richting de ruimtehaven. Daar aangekomen liep hij richting het boekingskantoor en voldeed de reissom contant. Daarna liep hij terug naar het express-station en stapte in de eerstvolgende capsule. Twee straten bij zijn appartement vandaan stapte hij uit en liep ontspannen huiswaarts.

Terwijl hij naar de ingang van het appartementencomplex liep, viel hem op dat er aan weerszijden van de toegangsdeur iemand semi-nonchalant tegen de muur leunde. Gealarmeerd veranderde hij van richting en volgde gemaakt rustig de straat richting de brede weg die tweehonderd meter verderop zijn straat kruiste. Uit zijn ooghoeken nam hij waar hoe de beide

mannen een blik met elkaar wisselden en zich afzetten van de muur waartegen ze hadden geleund. Horvat liep kalm door en hoorde achter zich de voetstappen van de beide mannen, die hem duidelijk volgden. Hij sloeg rustig de hoek om en zette het meteen daarna op een lopen. Achter zich hoorde hij een kreet, gevolgd door het geluid van twee rennende mannen.

Boltar realiseerde zich dat hij slechts seconden voorsprong had op zijn achtervolgers. Opeens besepte hij hoe men zo snel op zijn spoor had kunnen komen. De server van de bank moest het MAC-adres van zijn tablet hebben opgeslagen. Blijkbaar had het aantal of het totaalbedrag van de transacties die hij had verricht een alarm doen afgaan. Daarna moest men een zoektocht naar het geregistreerde MAC-adres hebben gestart en toen hij vervolgens thuis zijn boeking had gecontroleerd... 'STOM, STOM, STOM' schold hij zichzelf uit. Ondertussen rende hij voor zijn leven. Misschien niet letterlijk, maar hij kende verhalen over beroepsgenoten die gesnapt waren en in handen van bankbeveiligers waren gevallen. Goed, ze leefden nog, maar het waren niet meer dan lallende idioten nadat ze door deze gewetenloze beveiligers waren 'ondervraagd'.

Sowieso hadden die beveiligingsbeambten binnen zijn kennissenkring geen al te fijne reputatie. Zonder uitzondering waren ze in dienst van de Galactic Security Forces & Mediators. In de loop van de afgelopen eeuwen was dit bedrijf uitgegroeid tot de absolute monopolist op het gebied van het detacheren van beveiligers. Het was eenvoudig; je werkte als beveiligers voor de GSFM of je werkte niet. Horvat kende verhalen over personen die hadden getracht het monopolie van de GSFM te breken. Uiteindelijk waren zij degenen geweest die gebroken werden. Van sommige een arm of een been, van de meest volhardende de nek of de rug. In ieder geval was duidelijk dat het bedrijf geen prijs stelde op concurrentie. Deze monopolie-positie had natuurlijk zijn

weerslag op de prijzen voor de verleende diensten. Boltar was ervan overtuigd dat wie dan ook de aandeelhouders van de GSFM waren, zij zeker financieel onafhankelijk genoemd mochten worden. Het zou echter te ver gaan te stellen dat hij met hen zou willen ruilen. Nee, hij verdiende zijn geld liever op een eerlijke manier. Waarbij eerlijk dan natuurlijk weer een rekbaar begrip was.

Maar goed, Boltar Horvat rende nu dus voor zijn leven of in ieder geval zijn fysieke integriteit. Hij sloeg zijstraten in, stormde trappen af en probeerde een plek te vinden om onder te duiken in de massa. Zo af en toe wierp hij een snelle blik over zijn schouder en zag tot zijn teleurstelling dat hij zijn achtervolgers niet had kunnen afschudden. Langzaam maar zeker begon hij moe te worden. Alhoewel zijn lichamelijke conditie bovengemiddeld goed was, begon de vlucht nu toch zijn tol te eisen en hij hijgde inmiddels behoorlijk. Maar de doodsangst gaf vleugels. Hij zette nog eens extra aan en sloeg de zoveelste hoek om. Hij rende een groot en druk marktterrein op en besepte dat dit zijn kans was. Links van zich ontwaarde hij een kledingstal waar de meest uiteenlopende gewaden te koop werden aangeboden.

Hij maakte een scherpe bocht, greep het eerst gewaad dat hij zag en hijgde de marktkoopman toe 'Deze wil ik graag even passen'. De koopman verblikte of verbloosde niet en wees hem een kleedhokje aan. Boltar dook erin en trok het gordijn dicht, net toen de beide achtervolgers het terrein opstormden. Horvat bekeek het gewaad dat hij uit het rek had getrokken. Het was een kaftan-achtig kledingstuk dat werd gecompleteerd door een wijd om het hoofd vallend hoofddekseel dat het gelaat nagenoeg geheel bedekte. Horvat haalde de schouders op en trok het aan. Het viel behoorlijk ruim en was hem eigenlijk een paar maten te groot, maar een kniesoor die daar op lette in deze omstandigheden. Voorzichtig trok hij het gordijn opzij en zag tot zijn

tevredenheid dat zijn beide achtervolgers wat radeloos om zich heen keken. Hij besloot zijn geluk te beproeven en stapte rustig uit het kleedhokje, waar de marktkoopman hem al opwachtte. Deze keek hem vragend aan en Boltar zei 'Zit als gegoten, ik neem hem'. De koopman keek hem sluw aan en antwoordde 'Meneer heeft smaak, dat zie ik. Wel een dure smaak trouwens, dit is het topstuk van mijn collectie, erg geliefd. Het schijnt bij medewerkers van de GSFM zeer populair te zijn als uitgaanstenue'. Hierbij duidde hij met de ogen in de richting van de beide beveiligers, die nog steeds doelloos om zich heen starden. Horvat begreep dat dit hem grof geld ging kosten, de koopman zou niet aarzelen gebruik van de situatie te maken. Inwendig moest hij grinniken, zo opportunistisch zou hij zelf ook zijn geweest tenslotte. Beheerst informeerde hij wat dat topstuk dan moest kosten. Voor het bedrag dat de marktventer noemde kon men een goede tweedehands zwever aanschaffen. Hij besloot niet eens een poging tot afdingen te doen en betaalde de zichtbaar tevreden koopman, die hem nog een prettige dag wenste.

Rustig liep Boltar terug in de richting waaruit hij was gekomen, bijna recht op de beide beveiligers af. Toen hij hen op een afstand van enkele meters passeerde, merkte Horvat dat hij onbewust de adem inhield. Zonder om te kijken liep hij met kalme pas verder. In gedachten voelde hij de priemende blikken van de twee in zijn rug. Nu vooral geen fouten maken, hield Boltar zichzelf voor. Inmiddels was hij meer dan honderd meter van de beveiligers verwijderd en had het marktterrein al bijna verlaten. Net toen hij opgelucht doorademde en meende aan de klauwen van de GSFM te zijn ontsnapt, hoorde hij achter zich een kreet 'Daar gaat hij, hou hem tegen'. Achter zich hoorde hij rennende voetstappen en voordat hij het op een lopen kon zetten, voelde hij een harde klap in zijn rug. Hij viel op de grond en kwam hard neer. Naast hem viel een groot, geschubd wezen plat op de snuit en bleef even versuft

liggen. Daarna krabbelde het weer overeind en rende verder. Op het moment dat de hagedis-achtige opstond, viel er iets uit diens zak. In een reflex bedekte Boltar het object met de mouw van zijn kaftan en uitte wat verontwaardigde kreten. De hagedis-achtige, zo te zien een Persude, was inmiddels al zo'n dertig meter verder en Horvat zag drie personen langsstormen die de Persude duidelijk achtervolgden. Nog voor de hagedis het marktterrein kon verlaten, haalden zijn achtervolgers hem in. De Persude verzette zich fel, er viel een schot en de hagedis viel dodelijk getroffen op de grond. Boltar was inmiddels overeind gekrabbeld, had het object onder zijn kaftan verborgen en liep het terrein af in de richting van een express-station.

Eenmaal in een express-capsule gezeten, nam hij de tijd zijn buit te bekijken. Op het eerste gezicht leek het op de codegever van een huurzwever of iets dergelijks. Dat zou zomaar goed uit kunnen komen, realiseerde hij zich. Ervan uitgaande dat men hem inmiddels had geïdentificeerd, moest hij er rekening mee houden dat zijn financiële transacties gemonitord zouden worden. Hij had weliswaar een anonieme kaart voor de express-capsules, maar voor bijvoorbeeld het huren van een zwever zou hij een kredietkaart moeten gebruiken en die was traceerbaar. Als het object dat de vreemdeling had verloren, inderdaad een codegever voor een zwever was, zou dat wel heel mooi uitkomen. Horvat verliet de express-capsule op een station waar veel huurzwevers geparkeerd stonden en liep het open terrein op.

Hij besloot een poging te wagen en drukte op een grote blauwe knop waarvan hij aannam dat het de oproepfunctie zou activeren. Inderdaad werd de oproep onmiddellijk beantwoord en een wat blikkerige stem zei 'Wat kan ik voor je doen?' Boltar vroeg voor de zekerheid 'Dit is toch een huurzwever?' Het antwoord was 'Als jij dat wilt wel natuurlijk'. Enigszins verward zei hij 'Eh ja zeker, kun je mij ophalen op

de coördinaten waar ik me nu bevind?’ De machine antwoordde ‘Aankomst in drie minuten en twintig seconden’.

Opgelucht ademde Horvat uit en wachtte ongeduldig. Drie minuten was niet veel, maar hij vreesde dat zijn achtervolgers hem toch weer op het spoor zouden komen. Het was zaak zo snel mogelijk deze planeet te ontvluchten. Terwijl hij wachtte, probeerde hij alternatieven te ontwikkelen om van de planeet te vertrekken. Voordat hij begon aan de operatie bij FirstSag, had hij al passage geboekt naar Meftrap in het Dollopanstelsel. Die vlucht zou de volgende dag vertrekken, maar tot die tijd wachtten hem nog wel wat uitdagingen. Ten eerste moest hij uit handen van zijn achtervolgers blijven en ten tweede was het zaak dat hij zonder geïdentificeerd te worden aan boord van het passagiersschip kwam. Inwendig vloekend realiseerde Horvat zich dat dit tweede punt wel eens het lastigste zou kunnen zijn. Hij verwachtte dat zijn achtervolgers wel konden raden dat hij de planeet zo snel mogelijk zou willen verlaten en dus vertrekkende vluchten zouden monitoren. Aangezien Meftrap geen uitleveringsverdragen met andere mogendheden kende, zouden vluchten daarheen dus extra ongewenste aandacht trekken, realiseerde hij zich.

Boltar begreep dat hij een behoorlijk probleem had. Wat kon hij doen? Langer op de planeet blijven en het risico lopen dat men hem hier alsnog zou achterhalen? Toch de vlucht naar Meftrap proberen te nemen met het risico dat hij bij het inchecken door de mand zou vallen? Of ervoor kiezen om een andere vlucht te nemen en via een omweg uiteindelijk naar Meftrap te geraken? Horvat woog de voor- en nadelen nog tegen elkaar af toen hij een zilverkleurige zwever zag aankomen die op zo'n tien meter afstand van hem landde. De deur van de zwever klapte open, Boltar liep erheen en stapte in. De deur sloot zich en uit de luidspreker klonk een stem die vroeg ‘Ben jij de nieuwe executeur? Waar gaan we naartoe?’ Boltar trok verbaasd zijn wenkbrauwen op en antwoordde ‘Ik

ging ervan uit dat alle zwevers tegenwoordig een automatische piloot hadden, je bent hier toch ook zelf heen gevlogen? Stijg op en breng ons voorlopig maar een flink stuk buiten de stad. Hoe verder hoe beter. Daarna moet ik even rustig nadenken'.

Uit de luidspreker klonk iets dat leek op een diepe zucht en de blikkige stem sprak 'Alle machten van het universum help mij. Wat voor naïefs krijg ik nu weer in mijn systemen gesplitst?' Terwijl Horvat zich verwonderde over deze reactie vervolgde de stem 'Maar goed, jij je zin, we hebben het er later wel over. Ik zal zorgen dat we een flink stuk buiten de stad komen'. De zwever steeg op en begaf zich op weg. Boltar leunde achterover en verzonk in gepeins. De ruiten van de zwever waren verduisterd, zodat hij niet kon zien waar ze heen vlogen, maar dat boeide hem ook niet, als het maar weg van de stad en met name de GSFM-agenten was. Na een half uurtje zette de machine de landing in en de aandrijving verstomde. Tot Boltar's geruststelling sprak de automatische piloot niet meer tegen hem. Ondertussen wilde het Horvat niet lukken tot een besluit te komen. Hardop woog hij de alternatieven tegen elkaar af. 'Wat moet ik in 's hemelsnaam doen? Morgen gewoon brutaalweg aan boord van de vlucht naar Meftrap proberen te komen, langer op deze planeet blijven of via een andere lijndienst vertrekken en een omweg naar Meftrap maken? Het heeft allemaal behoorlijke risico's, maar verder zie ik geen alternatieven'.

Peinzend legde hij de armen achter zijn hoofd en leunde achterover. Plotseling klonk weer de stem van de automatische piloot uit de luidspreker. 'Of we vliegen hier gewoon zelf weg, waarom vergeet je het meest logische alternatief?'

Met een schok schoot Boltar overeind. De reactie van de automatische piloot strookte op geen enkele manier met het

normale gedrag van een dergelijke automaat. Deze machines waren normaliter geprogrammeerd voor de simpele taak om hun passagiers van A naar B te transporteren en hen te voorzien van informatie over de omgeving en hun bestemming. Wantrouwig keek hij in de richting van de luidspreker en vroeg 'Gaat dit niet een beetje buiten jouw aandachtsgebied? En trouwens, hoe zie je dat voor je? Wil je me soms met een zwever van de planeet afbrengen en zonder hyperaandrijving naar Meftrap vliegen? We praten wel over een afstand van een paar duizend lichtjaren. Ik wou wel proberen om daar nog ergens gedurende mijn natuurlijke levensduur aan te komen als je er geen bezwaar tegen hebt'. De nuchtere stem uit de luidspreker antwoordde 'Daar heb ik natuurlijk geen grote bezwaren tegen, ik snap alleen het probleem niet. Blijkbaar ga je er ten onrechte van uit dat dit schip geen hyperaandrijving heeft. Waarom denk je dat?'

Horvat staarde verbijsterd voor zich uit en begon zo langzamerhand aan zijn gezonde verstand te twijfelen. Wat betekende dit allemaal? Een ordinaire huurzwever met een volkomen gestoorde automatische piloot, waar was hij in beland? Hij kwam bijna in de verleiding zich maar gewoon bij de GSFM aan te geven, dan wist hij in ieder geval wat hij te verwachten had. Hij besloot ten einde raad toch nog maar even op de automatische piloot in te gaan en vervolgde 'Schip? Wat bedoel je daarmee, dit is een redelijk normale huurzwever. Waar in dit oude aftandse barrel denk je dat de hyperaandrijving zou moeten zitten? En a propos, hoe zie jij jezelf in staat om ons naar Meftrap te brengen?'

De stem van de automatische piloot antwoordde -en Boltar zou durven zweren dat hij een zwaar beledigde ondertoon hoorde- 'Mag ik je erop wijzen dat JIJ vroeg om een huurzwever toen je me opriep? Je krijgt wat je vraagt. Dit oude aftandse barrel zoals jij dat zo laatdunkend meent te moeten noemen, is waar je me om verzocht hebt. Aangezien je in het

bezit bent van de autorisatiemodule neem ik aan dat PanFal N'tosh jou als zijn opvolger heeft gekozen. Blijkbaar heeft hij niet meer de tijd gehad of genomen om een fatsoenlijke kennisoverdracht te doen. Dus wie mag het vuile werk weer doen? Dynah natuurlijk. Alsof ik niets beters te doen heb dan primitieve mensachtigen bitwijs te maken. En dat moet onze nieuwe executeur worden, poeh. Maar goed, Dynah is de beroerdste niet, dat is Behrendyna tenslotte al. Om op je vragen terug te komen, natuurlijk zit de hyperaandrijving niet in dit voertuig, tenslotte is dit alleen maar de sloep van het eigenlijke schip. En voor wat betreft je tweede vraag, niet ik kan je naar Meftrap brengen, maar Behrendyna natuurlijk wel. Ik wil je wel adviseren tegen haar met wat meer tact op te treden dan je dat bij mij hebt gedaan, anders ga je een ellendige tijd tegemoet'.

Nu begreep Boltar er echt helemaal niets meer van. Wanhopig riep hij 'Over welk schip heb je het en hoe kom ik daar dan?' Toen de automatische piloot -die zichzelf blijkbaar Dynah noemde- zweeg, voegde hij er gemaakt vriendelijk aan toe 'Zou je zo vriendelijk willen zijn me dat uit te leggen, beste Dynah?'

Na een gemaakte stilte van zo'n twee seconden antwoordde Dynah na een hoorbaar snuiven 'Vooruit dan maar. Je hoeft er niet te komen, want we zijn er al. Waarom denk je anders dat het een half uur duurde voordat ik landde? De overgang naar de rest van het schip bevindt zich direct rechts van je. Zie je het luik met het opschrift 'Bezemkast' en de rode hendel?' Boltar beaamde het en Dynah vervolgde 'Dat valt alweer niet tegen. Draai de rode hendel een kwartslag naar links, trek het luik open en stap erdoor'

Hoofdschuddend stond Horvat op, liep zonder al te veel hoop naar het betreffende luik en draaide de hendel een kwartslag naar links. Hij trok het luik open en blikte in de bezemkast.

Zoals te verwachten zag hij een bezem, emmer en dweil, wat schoonmaakmiddelen en een aantal poetsdoeken. Achter zich hoorde hij de stem van Dynah 'Ik verval in herhalingen, maar nu stap je dus door het luik...' Zuchtend deed Boltar wat hem gezegd werd en stapte door het luik de bezemkast in.

2 Behrendyna

Weinig hoopvol draaide Horvat het hoofd en viel bijna om toen hij zich realiseerde dat hij -geheel tegen zijn verwachtingen- niet tegen de zijwand van een bezemkast aankeek. Wat hij wel zag was een lange gang die zich over tenminste tweehonderd meter uitstreekte en dan een bocht leek te maken. Hij begon de gang in te lopen maar al na de eerste stap overviel een hevige duizeling hem. Hij leunde tegen de wand van de gang, ademde diep door en wachtte tot het duizelige gevoel verdween. Na zo'n twee minuten voelde hij zich weer beter en liep verder de gang in. De wanden waren naadloos en vertoonden nergens een teken van een deur of andere doorgang. Voor zijn gevoel moest hij bijna bij het punt zijn waar de gang een bocht maakte. Als hij vooruit keek, leek dat echter pas over tweehonderd meter te gebeuren. Hij keek achterom en probeerde het punt te lokaliseren waar hij binnen was gekomen, maar zag nergens meer een doorgang. Verbaasd maakte hij rechtsomkeert en liep terug naar het punt waar hij meende te zijn binnengekomen. Alles wat hij zag was een gladde wand, er was geen enkel teken meer dat er op enig punt een doorgang was geweest.

Boltar wilde zich op het hoofd krabben, maar realiseerde zich dat hij nog steeds zijn kaftan met bijbehorend hoofddekseel droeg. Niet begrijpend keek hij naar de volkomen vlakke wand. Daarna keek hij weer de gang in en constateerde dat deze na ongeveer tweehonderd meter een bocht leek te maken, net als eerder. Toch leek er iets anders en plotseling besepte hij dat de bocht nu naar links leek te gaan, terwijl dat eerst naar rechts was geweest. Horvat begon nu aan zijn gezonde verstand te twijfelen. Wat voor spelletje werd hier gespeeld? Hij keek in tegenovergestelde richting de gang in en zag daar hetzelfde beeld. Na ongeveer tweehonderd meter leek de gang een bocht te maken. Hij schudde het hoofd en mompelde in zichzelf 'O nee vrienden, dit soort geintjes laat ik

niet met me uithalen'. Hij leunde met zijn rug tegen de wand en riep 'Kunnen we ophouden met dit spelletje? Ik ga hier niet als een rat in een laboratorium doelloos in een labyrint rondrennen. Dus als je iets van me wilt, stel ik voor dat je me dat gewoon vertelt. Voorlopig verzet ik geen stap meer'. Hij liet zich op de grond zakken en bleef demonstratief met zijn rug tegen de wand zitten, de armen om zijn knieën geslagen. Vijf minuten verstreken, dat werden er tien en daarna een half uur. Er gebeurde niets, helemaal niets. Horvat besepte dat hij zo ook niet verder kwam. Vloekend hees hij zich overeind, schopte tegen de wand, die niet meegaf, bezeerde daardoor zijn voet en zette zich weer in beweging, deze keer in de andere richting.

Nadat hij een kleine honderd meter had afgelegd, klonk er een vrouwenstem die zei 'Erg veel geduld lijkt je niet te hebben. Ik weet niet of dat een goede eigenschap voor mijn nieuwe executeur is'. Boltar Horvat bleef staan en keek om zich heen. Zoals te verwachten was, zag hij alleen vlakke wanden. Hij probeerde zich te beheersen en sprak 'Mijn naam is Boltar Horvat en ik heb geen idee waarom je denkt dat ik executeur ben. Sterker, ik weet niet eens wat je met een executeur bedoelt. Wie ben jij en wat verwacht je van me?' Een minachtend lachje klonk en de stem antwoordde 'Mijn naam is Behrendyna en ik denk zeker niet dat je executeur bent. Als je goed hebt geluisterd, heb je gehoord dat ik zei dat je ongeduld een slechte eigenschap voor mijn nieuwe executeur is. Dat betekent dat we tijdens je opleiding dit karaktertrekje moeten elimineren voordat je een volwaardige executeur kunt zijn. Maar zover zijn we nog lang niet. Eerst gaan we maar eens beginnen met de medische keuring, het vaststellen van het psychologisch profiel en het opstellen van een trainingsschema. Loop nog iets rechtdoor, dan opent er aan je linkerhand een doorgang naar de ziekenboeg'.

Boltar's mond viel open en hij stamelde verbijsterd 'Wacht eens even, ik ben helemaal niet van plan een opleiding tot executeur te gaan volgen, waarom zou ik? En van een medische keuring is al helemaal geen sprake, laat staan van het opstellen van een psychologisch profiel. Ik wil gewoon naar Meftrap en zoek een passage op een schip dat me daar kan afzetten. Daar heb ik een aanzienlijk bedrag voor over. Als ik daarvoor hier niet aan het goede adres ben, stap ik weer in mijn zwever en vlieg terug'. De vrouwenstem klonk erg geamuseerd toen ze antwoordde 'Laten we even een paar punten rechtzetten. Ten eerste is er geen sprake van *jouw* zwever. De codegever die je in je zak hebt, behoorde toe aan PanFal N'tosh, mijn trouwe voormalige Persudische executeur. Je bent hem op het marktterrein tegengekomen, waar hij op de vlucht was voor een aantal tegenstanders. Toen hij in de gaten had, dat hij niet aan hen zou kunnen ontkomen, zorgde hij ervoor dat ze in ieder geval de codegever niet in handen zouden krijgen. Het leek jou misschien dat hij de codegever toevallig verloor, maar het was een bewuste actie van hem. Hij wist dat je daar was en hij wist ook dat je niet zou aarzelen je de codegever toe te eigenen. Dat was het eerste punt. Ten tweede, de zogenaamde zwever waar je het over had, bestaat niet meer, dus kun je die ook niet gebruiken om terug te keren. Ten derde wil je helemaal niet terug omdat de GSFM je dan heel snel in handen zou hebben en dat ga je vast niet leuk vinden'.

Boltar had werkelijk geen idee hoe zijn gesprekspartner dit allemaal kon weten, maar hij besepte terdege dat zijn onderhandelingspositie almaar slechter werd. Hij besloot het dan ook over een andere boeg te gooien en zei 'Je hebt een aantal goede argumenten, maar vertel me nu eens wat je precies van mij wilt. En vertel me ook eens waar we eigenlijk zijn'. De stem die zich Behrendyna noemde, antwoordde 'Wat ik van je wil, heb ik eigenlijk al gezegd. Jij wordt als nieuwe executeur de opvolger van wijlen PanFal N'tosh. Waar we zijn